

Miroslav Žamboch

MĚSTO MRTVÝCH II

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

38
MĚSTO MRTVÝCH II

Miroslav Žamboch
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Miroslav Žamboch, 2017
Cover Art © Petr Vyoral, 2017
Design © Jan Doležálek, 2017
Edition © 2017
All rights are reserved

ISBN 978-80-7553-314-2 (pdf)

Pozorovatel, hlášení 8:

Durand pokračuje v budování firmy Import & Export s globálními ambicemi. JFK si uvědomuje, že se v okamžiku, kdy společnost přestoupí regionální význam, dostane do konfliktu s dalšími podnikatelskými subjekty, které nespolehnají jen na obchodní jednání. Zapojuje se do vedení firmy v oblasti zajištění bezpečnosti. V rámci svých aktivit se setkává se ženou, která mu předá vzkaz tvářící se, jako by jeho autorem byla mrtvá Andrea de Villefort¹: *Věci nejsou, jak se zdají. Co bylo uvězněno, nesmí za žádnou cenu ven. Za žádnou. Postarej se o to.*

Současně von Wonder během telepatického kontaktu prozradil JFK, že paralelversum je zdeformováno tak, aby se nikdo a nic nedokázalo dostat ani ven, ani dovnitř.

Jsem jen pozorovatel, ale odvážím se vyslovit podezření, že tyto dvě věci spolu souvisí.

Je patrné, že transformace bývalého geniálního fyzika postoupila natolik, že přestává být člověkem.

JFK se rozhodne osobně vyřešit první větší problém společnosti – krádež majetku. Sestavuje pátrací tým (kdo je ve skutečnosti Philip Raymond Marlowe!?) a vydává se po stopě zlodějů firemních lodí po Červené řece do indiánského teritoria. Podezírám ho, že víc než o loď mu jde o to zjistit, proč se ho pokusil zabít neznámý fyzicky zbídačený muž patřící k posádce zlodějů, který se z neznámého důvodu objevil přímo v New Orleans. A jak je možné, že člověk, který měl být podle ohledání patologem mrtvý, nebo alespoň totálně vyčerpaný, holýma rukama téměř přemohl skupinu cvičených a v boji zkušených mužů (včetně samotného Kováře a specialisty na boj zblízka Hornbulla).

¹ Nevylučuji, že bytosti kategorie Villefortové mají schopnost vidět do budoucnosti a aktivně ji ovlivňovat.

Zdrojem možných problémů v Kovářově týmu může být jeho nevyřešený vztah k Anette, manželce W. Hornbulla. Nevylučuji násilnou eskalaci. Ta by měla zničující následky pro Kovářovu psychiku i pro jeho další fyzickou existenci.

Bráním se činění vlastních závěrů. Je tak těžké být nezúčastněný.

Marlowe pečlivě uhasil svou první ranní cigaretu a nedopalek zastrčil do štěrbině mezi dvěma kameny.

„Přemýšlím, jestli se vám mám divit, nebo vás chápat. Myslím tím odjíždět od takové ženské,“ pronesl směrem k Hornbullovi a nechal ho, ať si jeho větu vyloží po svém.

John se chtěl začít vyptávat, kde je zbytek posádky, ale v tu chvíli se v otevřené bráně objevil muž. V první chvíli si myslel, že je to Čára, ale byl jen tak vysoký. Byl celý tvořen dlouhými svislými liniemi, které ještě zdůrazňovaly dlouhé trásně na jeho loveckých kalhotách. A také puška, delší, než bylo obvyklé. JFK doufal, že to není stará ručnice bez vývrtu, obdoba Brown Mary. Na rameni muž nesl deku stočenou do válce. Pokud měl ještě nějaké další vybavení, bylo skryto v ní. Nebo v kapsách jeho dlouhého kabátu, který mu sahal těsně nad kolena.

Muž před ně předstoupil, beze spěchu si jednoho po druhém prohlédl a pak se otočil k Hornbullovi. Byl ještě o půl hlavy vyšší než on.

„To je naše loď?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl mu JFK.

„Craig Dawson,“ představil ho Hornbull. „Lovec kožešin.“

John už za svůj život pár podobných mužů potkal. Byli to samotáři, málomluvní, celkově tiší.

„Co vás vedlo k tomu, že jste pověsil lov na hřebík?“ zeptal se ho.

„Dostal jsem šíp do nohy,“ odpověděl Craig a podíval se na inkriminovanou končetinu, jako by tím byla vinna ona.

„A řekl jsem si, že volno před další výpravou do hor mi udělá dobře.“

„Volno?“ pronesl tázavě Marlowe.

„Budeme se přece plavit v lodi, ne?“ zatvářil se Craig udiveně. „Budu sedět na zadku, a pokud to bude nutný, sem tam po něčem vystřelím.“

„Fajn,“ souhlasil JFK, „pokud to vidíte takto, bude to pro vás vlastně taková placená dovolená.“

Ozvalo se řinčení někoho, kdo si nedal moc práce s balením svého zavazadla. Do doku se vevalil vozík přetížený zásobami a nádobím. S jeho hmotností zápasil drobný šlachovitý mužík jednoznačně asijských rysů.

„U nás také máme dost Číňanů, ovládli byznys s prádelnami a teď se dávají do pohostinství,“ komentoval Marlowe.

John se po něm podíval, ale nezdálo se, že by se v detektivově poznámce skrýval rasistický podtext.

„I když tenhle chlapík mi připadá trochu jiný, ale kdo se v nich má vyznat, že.“

JFK musel souhlasit, ale měl s obyvateli Asie víc zkušeností. Příchozí mohl být Číňan, ale jeho rysy byly víc ze severu, z Mongolska, odhadl JFK.

„Dobrá rána,“ pozdravil muž.

„Jigjid, náš kuchař,“ představil příchozího Hornbull.

„Jigjid Barrighu,“ doplnil s úklonou a úsměvem muž.

Teď už si byl JFK jistý, jméno opravdu pocházelo z mongolštiny.

„Jaké jste nakoupil zásoby?“ zeptal se Marlowe.

„Fazole, pane,“ odpověděl Jigjid.

„Umíte se něčím ohánět? Myslím kromě vařechy?“ zeptal se JFK.

UVědomil si, že veškerou práci s obstaráváním posádky nechal na Hornbullovi. Ano, chtěl, aby se o takové záležitosti staral, ale teď na mužích, s nimiž se vydá na řeku, závisel i jeho život a přál si, aby tomu věnoval víc pozornosti.

„Kuchař být velký kamarád s nože,“ řekl Jigjid. „A já tokat s lukem. Ale já dostat zaplacenou jen za kuchařování.“

Kovář se podíval na Hornbulla.

„Máš nějaký slušný nůž? A svůj luk?“ zeptal se ten.

Jigjid sáhl do hromady věcí na vozíku a vytáhl meč. JFK očekával spíš mongolskou nebo jinou jezdeckou šavli, tohle ale byl meč tachi, svým tvarem a délkou na první pohled prozrazující, že patří do éry šogunátu Tokugawa. V druhé ruce Jigjid najednou držel luk. Ne víc než devadesáticentimetrový, kompresní, se silným kompozitovým lučištěm.

„Fajn, máš plnou gáži. Ale doufám, že to opravdu umíš používat,“ rozhodl Hornbull po letmé výměně pohledů s JFK.

Mechanik Kretschmer právě přicházel, s velkým ruksakem na ramenou. Vyzbrojen byl pouze nožem u pasu.

JFK mu kývl na pozdrav, muž jen zabručel a okamžitě se vyškrábal do lodi, kde začal kontrolovat motor.

„Nalodíme se. Jigjide, uložte si zásoby, ostatní vám pomohou,“ zavelel John.

„Ještě poslední muž, šéfe,“ upozornil ho Hornbull.

Muž už byl v doku, nikdo si nevšiml, kdy a jak vešel dovnitř. Bylo vidět, že i Marlowa tahle jeho schopnost znepokojila. Muž byl oblečený jako kovboj, v džínách, kožených botách, košili a vestě. Kovbojové byli obvykle ozbrojeni velkými noži nebo mačetami, ti bohatší obvykle dvojramennými perkusními pistolemi velkého kalibru. Příchozí měl na opascích dva revolvery v pozici pro tažbu křížmo.

„Yombo, náš poslední muž,“ oznámil Hornbull. „Pracoval jako kovboj a předák pro několik velkých rančerů.“

„Kovboj?“ nadhodil Marlowe. „Takový ten, co se nejvíc napracuje, když je víc zájemců o pastviny nebo dobytek?“

To Kováři znovu připomnělo, že tenhle svět je jiný než jeho domovský. Nedostatek kovů změnil společnost v mnoha detailech a drobnostech. Jedna z nich byla, že tady se nikdy nepřešlo k ustálenému chovu dobytka, nevznikly obrovské ranče

ohraňené ostnatým drátem. A indiáni si udrželi podstatnou část svého původního území. To už samozřejmě nebyla drobnost.

„Za nějaké práce se platí víc než za jiné,“ odpověděl Yombo s úsměvem, který něčím připomínal dobrmana těsně předtím, než se zahryzne do kořisti. „Taky nevypadáte na týpka, co se celý den ohání zednickou lžící nebo lopatou.“

„To ne,“ přikývl Marlowe, podíval se na krabičku zápalek ve své ruce a nechal ji sklouznout do kapsy svého saka. „Ale pohybuji se ve společnosti, kde mi stačí jeden revolver.“

„Asi jste se lépe učil,“ přikývl Yombo.

John neměl náladu na jejich špičkování.

„Do práce,“ zavelel.

Ráno bylo stále ještě svěží, když vyplouvali na kalné vody Mississippi zvrásněné línými vlnami. Širokou řeku už brázdilo pár lodí, vesměs menších člunů spěchajících za svými cíli, velké dopravní lodě včetně těch oceánských zatím nevypluly. Kretschmer stál u kormidla a bylo vidět, jak nervózně vyhlíží dopředu.

„Výš proti proudu budeme potřebovat skutečného kormidelníka,“ zabručel, když se ho JFK zeptal, co mu vadí. „A je odsud horší výhled, než jsem myslel. Někdo by měl stát na přídi, aby vyhlížel překážky. Tady moc plovoucích kmenů nepotkáme, ale výš ano.“

John jen přikývl. Budou muset najmout dalšího muže. Pokud to říkal Kretschmer, který z nich znal řeku nejlépe, nebylo proč protestovat.

Rozkázal Hornbullovi, ať zajistí hlídku na přídi, sám se postavil ke kormidlu a nechal Kretschmera, ať se věnuje pozorování motoru.

„Možná bychom měli vyzkoušet, jak bude fungovat při zátěži,“ navrhl mechanik po půl hodině plavby.

Zřejmě byl se svým výtvořem spokojen, John odhadoval, že dávají slušných sedm osm uzlů.

„Dobře,“ souhlasil John a zatlačil na páku plynu.

„Dost,“ zastavil ho Kretschmer.

Odklopil kryt motoru a sledoval ho v činnosti. John nechápal, co bez stroboskopu nebo jiného, mnohem sofistikovanějšího přístroje může vidět, ale mechanik vypadal spokojeně.

„Ještě na to zatlačte!“

Kovář poslechl, teď rozdíl namáhání slyšel i on, voda se kolem boků prodírala s hlasitým ševlením a bílá brázda za nimi se znatelně prodloužila. Loď se také začala mírně podélně pohupovat, jako by příď měla tendenci zajíždět pod hladinu a vztlak získaný zanořením jí v tom periodicky bránil.

Kretschmer, sehnutý až k svištícímu klínovému řemenu, výrazně číchal, ostatní členové posádky se rozhlíželi. Nejvíc znepokojeně vypadal Yombo.

„Ještě to ohulte.“

Až na doraz se John s plynem jít neodvážil. Houpání se zvýraznilo, měl pocit, že trup vibruje, a motor začal kvílet.

„Už se přehřívá a prokluzuje, uberte!“ zakřičel mechanik.

John velmi rád poslechl. Viděl, že všichni zvědavě čekají na výsledek testu, loď se vrátila k mnohem klidnějšímu tempu.

„Řekl bych, že deset, možná i jedenáct uzlů dala,“ odhadl Kretschmer, „ale moc dlouho by to nevydržela, není to žádný rychlostní člun.“

„To není, ale i tak slušné,“ ocenil JFK.

Jejich trup, podobný přerostlé pramici, byl uzpůsobený pro plavbu v mělkých vodách a ne pro vysoké rychlosti. I tak by ale ujeli většinu lodí, samozřejmě vyjma těch celnických... nebo pirátských, připomněl si JFK.

„A spotřeba vzrostla tak na pětinasobek,“ mručel Kretschmer.

Dál pokračovali něco mezi pěti až šesti uzly za hodinu. JFK zůstával u kormidla a dával pozor, aby se nepřipletli do cesty žádné z lodí. Po hodině plavby nechali New Orleans za zády a město vystřídala pole přerušovaná občasnými háji cypřišů, močály s mangrovníky a suššími místy zastavěnými reziden-

cemi lidí, kteří nechtěli žít přímo ve městě. Rezidence postupně vystřídaly farmy.

Slunce pražilo, obloha byla bez mráčku a vzduch nad hladinou dávno přestal být čerstvý. Vznášel se v něm pach ryb, bláta a něčeho dalšího, co nebylo snadné pojmenovat.

Johnovi chyběl klobouk, uvázal si proto na hlavu šátek a další kolem krku, aby se vyhnul spáleninám od slunce. V Austrálii si na něj docela zvykl, ale obvykle nestál deset hodin v kuse v jeho plné záři. A také měl klobouk. V duchu proklel sám sebe, nepamatoval si, kde ho nechal.

„Vypadáte, že to s tím umíte,“ oslovil Johna po poledni Yombo a ukázal na kormidlo.

Ze všech mužů na palubě vypadal nejnervóznější. Pokud však byl na vodě poprvé, bylo i tak jeho sebeovládání příkladné.

Kovář předpokládal, že někdo zapřede diskuzi mnohem dříve. Tvrdily to psychologické příručky i jeho vlastní zkušenosti. V izolované skupince se dříve nebo později prolomí bariéry.

„Jo, už jsem se na Řeku vydal.“

Uvědomil si, že stejně jako ostatní nepoužívá jméno Mississippi, ale prostě slovo Řeka.

„Pár lidí při tom umřelo.“

Čekal, jak pistolník zareaguje.

„Lidé často umírají,“ zhodnotil Yombo s úšklebkem, „zvláště když jde o zlato.“

Pak se posadil na lavici na střední palubě a rozhlížel se střídavě na jednu nebo druhou stranu.

Hodinu před západem slunce zajel JFK blíž k levému břehu, Hornbull jen přikývl a začal hledat místo k utáboření. U břehu se občas vyskytovala velká mola pro nákladní lodi, tam ale majitelé vybírali poplatky.

Nakonec Hornbull objevil skupinu opadavých cypřišů, jejichž světlá kůra u země prozrazovala, že vyrůstají ze suché půdy. Po zakotvení zjistili, že se utábořili u malého ostrůvku

odděleného od pevniny dvacet metrů širokým ramenem. Dál se tyčila zelená stěna stromů.

Ideální tábořiště, pomyslel si JFK. Mimo pole i zvědavé oči farmářů. Vlastně neměl důvod, proč se skrývat, ale byl to zvyk, železná košile.

Všichni muži až na Marlowa začali okamžitě hledat suché dřevo na oheň. Ostrůvek byl malý, ale než se v útočných vlkách objevili moskyti, plál už sympaticky čadící oheň. Slunce bylo už dost nízko na to, aby se někdo vydal zkoumat zdroj kouře.

Jigjid nějak dokázal za tak krátkou dobu připravit v ploché pánvi večeři.

„Fazole,“ zabručel Marlowe, ale v okamžiku, kdy dostal svou porci, se do ní hladově pustil.

„S masem,“ připomněl Jigjid.

„Já vím, já vím,“ huhlal detektiv s plnou pusou.

Chvilí se všichni krmili a stíny se přitom rychle prodlužovaly, každou chvíli se ozvalo plácnutí, jak se někdo zbavil obzvlášť krvežíznivého moskyta.

„Bílá muža mít slanou krev, bodáci ji rádi,“ komentoval to Jigjid, téměř jako by z toho měl radost.

„Tohle říkají indiáni,“ zabručel znechuceně Hornbull.

„On je poloviční indián,“ odpověděl JFK, aniž by nad svými slovy uvažoval.

„Jak to? Je to přece Číňan!“ chytil se toho Marlowe.

John si uvědomil, že vlastně vůbec netouží vykládat o tom, že Jigjid je spíš Mongol a jeho předkové před pár tisíci lety, za doby ledové, suchou nohou překročili Beringovu úžinu a dali vzniknout indiánskému etniku.

„Jsou si podobní,“ odbyl ho.

Dojedli prakticky současně a jeden po druhém si očistili misky.

„Teď bych si zašel do klubu, podíval se na vystoupení atraktivních, spoře oděných tanečnic a dal si pár panáků slušné whisky v příjemné dámské společnosti,“ pronesl Marlowe, za-

tímco zabíjel moskyty a zapaloval si cigaretu, kterou přitom otáčel, aby hořela rovnoměrně.

Ve vlhkém klimatu Mississippi to nebylo tak jednoduché.

„Vy přece nemusíte kluby ani vystoupení tanečnic,“ poznamenal JFK.

„A co tedy musím?“ opáčil detektiv téměř vyzývavě, přitom něco hledal ve svém tlumoku.

„Pár panáků slušné whisky sedí, a vlastně nemusí být úplně slušná, stačí, když je. Místo striptýzu bych vás viděl na šachy.“

Marlowe strnul, v ruce držel kazetu cestovních šachů.

„Jak to víte?“ zeptal se podezřívavě.

„Psychologie, napověděla mi to věda zvaná psychologie,“ odpověděl mu JFK a proklínal se za svou velkohubost.

Marlowe byl svému literárnímu obrazu podobnější, než se zdálo možné.

Detektiv přikývl, jako by odpověď nechtěl nijak zpochybňovat.

„A ta dámská společnost?“ nadhodil.

„K tomu se přece žádný gentleman nevyjadřuje.“

Na okamžik se rozhostilo ticho rušené jen praskáním ohně a syčením zelených větví, které střídavě přihazovali do plamenů kvůli dostatku dýmu.

„Co to je striptýz?“ zeptal se Hornbull.

JFK se rozhlédl a uvědomil si, že kromě Marlowa opravdu nikdo netuší, co to znamená.

Mlčeti zlato, pomyslel si a nadechl se k odpovědi.

Ráno vypluli krátce po svítání. Jigjid uvařil kávu a na snídani servíroval stále dobrý chléb se štědrou porcí uzeného. Nikdo si nestěžoval.

Motor uspokojivě pravidelně rachotil, krátká disbalance mezi teplotou vzduchu nad řekou a v okolí probudila k životu vánek. Ze zkušenosti věděli, že nebude mít dlouhého trvání.

„Proč tu nejsou žádné lodi? Včera jsme jich viděli spoustu,“ zeptal se Marlowe.

„Jsme na půl cesty mezi New Orleans a Batton Rouge, naši další zastávkou, málokdo táboří na půli cesty,“ odpověděl JFK.

„Jen ti, kteří mají co skrývat,“ doplnil Kretschmer.

Yombo se zatvářil spokojeně.

„Nebo nechtějí být viděni,“ řekl Kovář.

Za další půlhodinu spatřili parník Louisiana. Byla to největší loď, kterou JFK na Řece dosud viděl. Její majestátnost zapůsobila na všechny. John si vzpomněl, že svou nedobrovolnou pouť do Austrálie absolvoval na mnohem menší lodi. Velikost byla limitovaná parním strojem, který byl její nejdražší součástí.

„Má hliněný kotel. Z mnoha vrstev tenkých, hlinou vymazaných roštů. Musí být hodně velký, aby poskytl dost páry, voda jím prochází smyčkami potrubí,“ vysvětloval Kretschmer pyšně, jako by kotel minimálně sám navrhl. „Ušetří se tak spousta drahého železa.“

JFK jen přikývl, bylo vidět, že místní technika stále hledá cestu, jak obejít omezení vetkaná přímo do struktury světa.

Rozvážné plující parolod' je důstojně minula, vlny s nimi nepříjemně zacloumaly. Řeka se postupně rozšiřovala. V New Orleans břehy dělilo od sebe zhruba tři čtvrtě kilometru, tady to bylo občas i více než kilometr. Se zkracující se vzdáleností přibývalo plavidel nejrozličnějších velikostí a tvarů, jen napůl udržovaná pole a mokřiny tvořící břehy vystřídaly upravené farmy a výstavná venkovská sídla. A pak se objevily kamenné stěny tyčící se nad hladinu do výše dvou metrů – znamení, že tady se lidé snaží spoutat řeku i v době záplav.

Zanedlouho spatřili Batton Rouge. Starobylé a konzervativní domy New Orleans tady nahradily průmyslové stavby, továrny, velké sklady, pily, násypníky a dál, v centru, pyšné budovy z betonu a žuly s velkými okny usazenými do zlatě natíraných dřevěných rámců. Nové hlavní město Louisiany Batton Rouge bylo proti starému New Orleans jako pyšný

mladý průmyslník tyčící se nad stárnoucím šlechticem. Kovář přemýšlel, proč se Durand nechtěl usídlit tady. Možná v něm prostě zůstával kus starých časů, z nichž pocházeli jeho předkové. Nebo se mu líbila tamní společnost...

„Netušil jsem, že tady, na zaostalém jihu, máte i takové průmyslové oblasti,“ pronesl Marlowe.

Vypadal znepokojeně.

„Za ten zaostalý jih by vás některý z horkokrevnějších patriotů mohl počastovat ocelí,“ upozornil ho Hornbull.

Marlowe nad tím chvíli přemýšlel.

„Olověnou kulkou, ne?“

„Takhle se spory cti neřeší.“

John skryl úsměv, bylo očividné, že Hornbull sám se stává patriotem.

„Díky za varování,“ řekl smířlivě Marlowe. „Představoval jsem si, že tady najdeme jeden malý přístav. Jak ale v tomhle mumraji vysledujeme naši stopu?“

„Nejlacinější kotevní poplatky jsou na periferii, z jedné i druhé strany. Malé lodi vždycky kotví na periferii, pokud nemají nějaký hódně speciální náklad,“ odpověděl tentokrát Kretschmer. „Ti, kdo jedou do vnitrozemí, kotví na severní straně, ti, co pokračují dolů po proudu, na jižní.“

„Takže budeme prohledávat jen přístaviště na severním konci?“ zeptal se stále skeptický Marlowe.

Kovář zabral za kormidlo, aby se vyhnul bezohledně se řítícímu člunu se znaky louisianské celní stráže. Jejich plavidla si nevšíмали natolik, že by ho bez razantního úhybného manévru potopili.

„Jo, ale jen ty, které se hodí pro lodi takové velikosti, po které pátráme,“ odpověděl nevzrušeně Kretschmer.

„Proč jste si tak jistý, že si vyberou zrovna přístav hodící se pro jejich loď?“

Marlowe očividně úsudku místních příliš nedůvěřoval.

„Čím větší loď, tím lepší přístav potřebuje – místo, hloubku, zásobování palivem a vším ostatním. Čím víc nákladu,